

K.S.T. SŁUŻB MUNDUROWYCH ORGANIZUJE W DNIACH 11.06. DO 16.06.2019 WYCIECZKĘ W TATRY I PIENINY.

11-06.2019 Wtorek

**22.30 wyjazd autokaru do Zakopanego z placu przy ulicy Borowskiej parking
Aqua Park**

12.06.2019. Środa

Zakwaterowanie w Pensjonacie w Zakopanem Olcza

09:30 Wyjazd do Kuźnik

Przemarsz drogą Albertynów Droga Brata Alberta – ulica Zakopanego prowadząca od alei Przewodników Tatrzańskich (Kuźnice) do hotelu górskiego PTTK na Kalatówkach. Znajduje się w całości na obszarze Tatr (Dolina Bystrej) i Tatrzańskiego Parku Narodowego. Obowiązuje na niej zakaz wjazdu dla pojazdów samochodowych (z wyjątkiem pojazdów służb i uprawnionych oraz rowerów). Przeznaczona jest głównie dla pieszych i jest bardzo popularnym szlakiem turystycznym.

Droga została rozbudowana w latach 1938–1939. Ma nawierzchnię brukowaną granitowymi kamieniami (tzw. „kocie łby”). Zaczyna się od placu w Kuźnicach, na wschód od dolnej stacji kolei linowej Kasprowy Wierch. Prowadzi cały czas na południe i dość stromo w górę obok elektrowni wybudowanej przez hrabiego Władysława Zamoyskiego w latach 1884–1905. Przy drodze punkt pobierania opłat za wstęp do parku narodowego. Po zachodniej stronie, w zboczach Krokwi w kilku miejscach znajdują się źródła z wodą.

W odległości 0,8 km od Kuźnic po prawej stronie na zbocza Krokwi odgałęzia się inna droga i szlak turystyczny do klasztoru Albertynów na Śpiącej Górze. Zaraz powyżej, po lewej stronie drogi znajduje się klasztor Albertynek na Kalatówkach. Za terenem klasztoru szlak turystyczny rozwidla się; jedna nitka prowadzi na lewo, druga prosto dalej Drogą Brata Alberta.

Przy schronisku na Kalatówkach, na wysokości 1195 m brukowana Droga Brata Alberta kończy się.

Ma długość 1,6 km, jej czas przejścia w górę 30 min. Różnica wysokości 184 m na **Śpiąca Góra** (1186 m). **P.** Płaskie wzniesienie na wsch. stokach Krokwi, wysoko ponad dnem Doliny Bystrej. Na Ś.G. stoi pustelnia (z kaplicą) braci » Albertynów. **Pustelnia Brata Alberta** – niewielki drewniany budynek w klasztorze Albertynek na Kalatówkach w Zakopanem. Wybudowany został w 1901. Jest to skromny w formie dwuizbowy budynek z poddaszem, niewielkim gankiem i wąskim przedsionkiem. Jeden pokój przeznaczony był na pomocnicze pomieszczenie dla księży, którzy odprowadzali msze święte w kaplicy albertynek, drugi na celę dla brata Alberta, czyli Adama Chmielowskiego, założyciela tego klasztoru. Przebywał w niej, gdy przyjeżdżał z Krakowa. Celę tę niemal w całości zajmuje drewniana, wąska pryzma. Po drodze zajdziemy do **Klasztoru Albertynek na Kalatówkach** – zespół klasztorno-pustelniczy żeńskiego zakonu albertynek (Zgromadzenie Sióstr III Zakonu Regularnego św. Franciszka z Asyżu) na Kalatówkach w Zakopanem. Położony jest przy Drodze Brata Alberta z Kuźnic na polanę Kalatówki. Geograficznie znajduje się na obszarze Tatr (Dolina Bystrej), administracyjnie należy do Zakopanego.

Od wschodniej i północnej strony stoki polany łagodnie opadają do zalesionej doliny potoku Bystra. Od pozostałych stron otoczone są zalesionymi wzniesieniami Kalackiej Turni i Kalackiego Uplazu. Spod Kalackiej Kopy pomiędzy Kalacką Turnią a Kalackim Uplazem opada na Kalatówki trawiasty, stromy i długi żleb Kalackie Koryto. Dolna część polany (przy potoku Bystra) znajduje się na wysokości 1160–1200 m n.p.m., górna – 1200–1250 m n.p.m. Rozdzielone są moreną boczną dawnego lodowca Bystrej

Na Kalatówkach istniał pierwszy w polskich Tatrach ośrodek narciarski i w 1910 r. odbyły się tu pierwsze w Tatrach zawody narciarskie. Urządzano tutaj slalomy, zjazdy, a nawet skoki narciarskie. Obecnie w dalszym ciągu Kalatówki są popularne wśród narciarzy, działa tu szkoła narciarska i funkcjonują wyciągi narciarskie Kalatówki. Wiosną, w czasie topnienia śniegów zakwitają masowo krokusy. Z rzadkich w Polsce roślin występuje złoć mała

Nazwa polany pochodzi od nazwiska dawnych właścicieli, Kalatów, którzy już w XIV wieku byli sołtysami w miejscowości Szaflary. Polana była koszona i wchodziła w skład Hali Kalatówki. W użytkowaniu znajdowała się już od XVIII w. W 1938 r. stało na niej 11 szałasów. Po zniesieniu pasterstwa obszar polany częściowo uległ zalesieniu. Wspomnieniem po dawnym pasterstwie jest jeden wysokozrębowy, szerokofrontowy szałas z czterospadowym, krytym deskami dachem, z początku XX wieku. Obecnie polana jest własnością TPN. Ponownie wprowadzono na niej tzw. kulturowy wypas owiec

Oprócz polany Kalatówki to również część należącego do Zakopanego osiedla Kuźnice. Z Kuźnic do polany prowadzi brukowana granitowymi kamieniami droga Brata Alberta. Przy drodze tej znajduje się zaprojektowany przez Stanisława Witkiewicza klasztor Albertynek na Kalatówkach z 1898 roku, a w nim pochodząca z 1902 r. pustelnia Brata Alberta. Do Kalatówek należy również drugi klasztor Albertynów na Śpiącej Górze, położony w lesie na stokach Krokwi. Na wale morenowym polany Kalatówki stoi murowany hotel górski PTTK Kalatówki

– przez polanę przebiega niebieski szlak turystyczny z Kuźnic na Giewont przez Dolinę Kondratową. Szlak rozdwaja się przy klasztorze Albertynek i łączy z powrotem w pobliżu Wywierzyska Bystrej. Zachodnia nitka przechodzi obok hotelu górskiego, wschodnia przebiega skrajem polany

- Czas przejścia z Kuźnic do hotelu górskiego Kalatówki: 35 min, ↓ 25 min
- Czas przejścia z Kuźnic wschodnią odnogą szlaku do schroniska na Hali Kondratowej: 1:20 h, ↓ 1 h
- Czas przejścia z hotelu górskiego do schroniska na Hali Kondratowej: 50 min, ↓ 40 min

– czarny szlak (Ścieżka nad Regłami) biegnący początkowo razem z niebieskim, odłączający się od niego na terenie Hali Kalatówki i biegnący w kierunku Doliny Białego i Sarniej Skały. Czas przejścia z Kalatówek na Czerwoną Przełęcz: 1:25 h, z powrotem 1:20 h.

Sarnia Skała (1377 m) – szczyt w pasie reglowym Tatr Zachodnich, między Doliną Białego a Doliną Strążyską

Sarnia Skała tworzy skalistą grań o długości około 300 m i przebiegu równoleżnikowym. Na południu Czerwona Przełęcz (1301 m) oddziela ją od Suchego Wierchu (1539 m n.p.m.). Ku północy od Sarniej Skały odbiegają dwa grzbiety tworzące obramowanie dla dwóch dolin reglowych znajdujących się poniżej Sarniej Skały: doliny Spadowiec i Doliny ku Dziurze. Obydwa ramiona noszą nazwę Spaleniec

- grzbiet północno-wschodni, w Łomiku rozgałęziający się na dwa ramiona otaczające dolinę Spadowiec,
 - grzbiet północny, nieco odchylony na północny zachód, oddzielający Dolinę Strążyską od Doliny ku Dziurze. Grzbiet ten w dolnej części nazywa się Grześkówkami.
- Pomiędzy tymi grzbietami z Sarniej Skały opada w północnym kierunku jeszcze grzęda dzieląca górną część Doliny ku Dziurze na dwie odnogi

Sarnia Skała zbudowana jest z wapieni dolomitowych. Pod jej skalistymi ścianami znajduje się niewielka, zarastająca kosodrzewiną polana. Dawniej Sarnią Skałę nazywano Małą Świnicą, Świniczką lub Świnią Skałą i była ona intensywnie penetrowana przez poszukiwaczy skarbów (na skałach zachowały się do tej pory wyryte przez nich znaki)[2]. Sarnia Skała jest w sezonie turystycznym zwykle masowo oblegana przez turystów. Z jej szczytu jest doskonały widok na masyw Giewontu, a w drugą stronę na [Zakopane](#)

Na Sarniej Skale stwierdzono występowanie wielu gatunków roślin rzadkich w Polsce (m.in. storzan bezlistny (ostatnio nie potwierdzono jego występowania, na opisanym stanowisku wyginał), sosna drzewokosa, ostrożeń głowacz, jarzab nieszpulkowy, irga kutnerowata, lub pospolitych na niżu, ale rzadkich w Karpatach (mącznica lekarska)[3]. Jest interesująca dla botaników i wielbicieli roślin tatrzańskich. Na jej gołych skałach pięknie zakwitają gatunki roślin wapieniolubnych, m.in. dębik ośmiopłatkowy i dzwonek jednostronny. Rośnie tutaj także miniaturowa krzewinka – wierzba alpejska, omieg kozłowiec, różeniec górski, jaskier alpejski, kilka gatunków skalnic i wiele innych. Na zboczach Sarniej Skały i w dolinach reglowych wokół niej sztucznie wprowadzono modrzewia japońskiego oraz drzewiastą kosodrzewinę wyhodowaną z nasion pochodzących z alpejskiej kosodrzewiny[4]. W czasie zjazdu Polskiego Towarzystwa Botanicznego w Zakopanem w czerwcu 1956, podczas poszukiwań na szczycie jarzabu nieszpulkowego, odnaleziono inny gatunek jarzabu, nie notowany dotąd w Polsce, a mianowicie jarzab turyngski (*Sorbus ×thuringiaca* (Nyman) Schonach). Jest to mieszańiec jarzabu pospolitego i mącznego. Egzemplarz z Sarniej Skały rósł wśród kosodrzewiny od strony Zakopanego, 10 m od grani, w miejscu największego obniżenia dwóch ostatnich wierzchołków (na ostatnim stała wtedy wieża triangulacyjna). Drzewko miało podówczas około 2 m wysokości[5]. Na Sarniej Skale obserwuje się zjawisko obniżenia wszystkich [pięter roślinności](#). Górna granica lasu schodzi tutaj rekordowo do 1300 m n.p.m. Jest to spowodowane zacienianiem działaniem potężnych ścian Giewontu znajdujących się po jej południowej stronie w bezpośredniej bliskości oraz silnymi północno-zachodnimi wiatrami wiejącymi z [Przełęczy w Grzybowcu](#).

Szlaki turystyczne

 Ścieżka nad Reglami, odcinek: Kuźnice – Hala Kalatówki – skrzyżowanie ze szlakiem żółtym z Doliny Białego – Czerwona Przełęcz – Polana Strążyska. Na polance w rejonie przełęczy od ścieżki odchodzi odgałęzienie szlaku na Sarnią Skałę[7].

- Czas przejścia z Kalatówek na przełęcz: 1:25 h, z powrotem 1 h
- Czas przejścia z przełęczy na Polanę Strążyską: 35 min, ↑ 50 min
- Czas przejścia z przełęczy na Sarnią Skałę: 10 min, ↓ 10 min

17:00 obiadokolacja

13.06.2019. Czwartek.

08.30 śniadanie

09.30. Wyjazd do Toporowej Cyrli przez Jaszczurówkę.

Jaszczurówka – część Zakopanego położona w jego wschodniej części przy drodze Oswalda Balzera do Łysej Polany i Morskiego Oka, ok. 4 km od centrum miasta. Jaszczurówka położona jest przy wylocie Doliny Olczyskiej, do której prowadzi zielony szlak turystyczny. Powstała w połowie XIX wieku dzięki naturalnym cieplicom o temperaturze ok. 20,5 °C, odkrytym w 1839 r. przez Ludwika Zejsznera. Przed włączeniem do Zakopanego Jaszczurówka należała do dóbr Poronina. Analizę chemiczną wód termalnych Jaszczurówki przeprowadził w 1861 r. krakowski chemik Adolf Aleksandrowicz. Pierwszy basen wybudował w Jaszczurówce w latach 1861–62 Adam Uznański, kolejne dwa powstały do 1891 r. W 1883 r. korzystał z nich Henryk Sienkiewicz. Temperatura cieplic spadła do ok. 18,5 °C w 1957 r. po działaniach wiertniczych, które doprowadziły do połączenia źródeł termalnych z wodami Olczyskiego Potoku. Dziś kąpieliska są zamknięte, a ich tereny zostały wykupione od miasta przez Tatrzański Park Narodowy, który tworzy na ich terenie ośrodek edukacyjny. W Jaszczurówce przy drodze Oswalda Balzera stoi kaplica pw. Najświętszego Serca Jezusa, jedno z klasycznych dzieł stylu zakopiańskiego – zaprojektowana przez Stanisława Witkiewicza, a zbudowana w latach 1905–07. W dzielnicy tej znajdują się też: tartak, domy wczasowe, pensjonaty, pole namiotowe i dom sióstr urszulanek. Nazwa pochodzi od żyjących w rejonie wypływu cieplicy

salamander plamistych nazywanych przez górali „jaszczurami”. W okresie międzywojennym w miejscowości stacjonowała placówka Straży Granicznej I linii „Jaszczurówka” [1].

Szlaki turystyczne[edytuj | edytuj kod]

– zielony z Jaszczurówki Doliną Olczyską na Olczyską Polanę, stąd dalej na Wielki Kopieniec i Toporową Cyrhlę. Czas przejścia na Olczysko: 40 min, ↓ 35 min

– najwyżej położona część Zakopanego, znajdująca się na równi, na wysokości 950-1040 m n.p.m.[3] przy drodze Oswalda Balzera z Zakopanego do Morskiego Oka, w odległości 2,4 km od Jaszczurówki [4]. Dawniej było to niewielka osada z polanami, pastwiskami i łąkami, słynące z masowo zakwitającego wiosną szafrana spiskiego(popularnie nazywanego krokusem). W wyniku wykopywania, zrywania, zaorywania oraz postępującej zabudowy, krokusy zostały znacznie wyniszczone[1]. Obecnie znajduje się tutaj restauracja „7 Kotów”, w której często popijał kawę m.in. Jarosław Iwaszkiewicz i Karol Szymanowski, liczne pensjonaty z miejscami noclegowymi, dom wczasowy „Cyrhla”, nowy kościół i dom zakonny księży marianów, a w pobliżu wyciąg narciarski[3]. Nazwa Toporowa Cyrhla pochodzi od góralskiego nazwiska Topór i początkowo dotyczyła tylko obszaru po południowej stronie drogi, później rozciągnięta została na cały obszar, również po północnej stronie

T o p o r o w a Słowo cyrhla pochodzi od dawnego sposobu otrzymywania polan przez tak zwane cyrhlenie. Granice osady, wówczas nazywanej Cyrhlą lub Milanówką określał już dokument z roku 1632, jednak jeszcze w 1878 r. obszar ten nie był ani zamieszkanym, ani uprawianym[3]. W Toporowej Cyrhli występują dobre widoki na Tatry i Rów Podtatrzański, wychodzą też stąd dwa szlaki turystyczne. W Capowskim Lesie występują bardzo rzadkie w Polsce gatunki rośliny – tojad Kotuli i widlicz

Hala Kopieniec – dawna hala pasterska w Tatrach. Czasami błędnie nazywana była Halą Kopienica. Położona jest na wysokości 1250–1328 m n.p.m. Obejmowała tereny Dolinki Chłabowskiej, [Wielki Kopieniec](#), [Mały Kopieniec](#) i [Kotlinowy Wierch](#). W jej skład wchodziły polany: Szalasiska na północnozachodniej stronie Wielkiego Kopieńca, Polana między Kopieńcami (na Przełęczy między Kopieńcami), Polana pod Kopieńcem i polana Sucha Dolina. Łączna powierzchnia Hali Kopieniec i Olczyskiej w 1960 r. wynosiła 71,22 ha, w tym pastwiska stanowiły 10,0 ha, halizny 10,4 ha, lasy 36,6 ha, a nieużytki 14,2 ha. Polany były koszone, właściwe tereny wypasowe stanowiły ich obrzeża, zbocza gór, halizny i lasy serwitutowe. Halom tym przypisany był bowiem olbrzymi serwitut w otaczających je lasach, który wynosił aż 514,38 ha.

Wielki Kopieniec, Kopieniec Wielki (1328 m) – szczyt wznoszący się w regłowej partii Tatr Zachodnich, pomiędzy Doliną Olczyską a Dolinką Chłabowską. Od Królowego Grzbietu oddziela go Przysłop Olczyski (ok. 1250 m), od sąsiedniego Małego Kopieńca (1167 m) Przełęcz między Kopieńcami (1109 m). Ma dwa wierzchołki znajdujące się w odległości ok. 200 m od siebie (wyższy jest wschodni)[1].

Opis szczytu[edytuj | edytuj kod] Zbudowany jest z wapieni i dolomitów środkowego triasu. W przeszłości cały masuw wchodził w skład Hali Kopieniec i był wypasany aż po wierzchołek[2]. U jego wschodnich podnóży znajduje się polana Kopieniec (lub Polana pod Kopieńcem), na północnozachodnich stokach polana Szalasiska, a na Przełęczy między Kopieńcami Polana między Kopieńcami [3]. Wypasanie owiec na jego stromych stokach spowodowało ogromną ich erozję – zadeptana przez owce gleba uległa zmyciu w czasie ulewnych deszczów. Po włączeniu go do obszaru Tatrzańskiego Parku Narodowego zniesiono wypas i rozpoczęto regenerację jego zboczy. Obecnie są one w znacznym już stopniu zalesione, ale sam wierzchołek jest skalisty i goły, nie brak też wystających ponad poziom zbocza gołych skał wapiennych. Później przywrócono wypas kulturowy, ale tylko na Polanie pod Kopieńcem Polana Olczyska lub Olczysko – polana w Dolinie Olczyskiej w Tatrach Zachodnich, położona na wysokości 1035–1100 m n.p.m., 2 km od Jaszczurówki. Polana Olczyska znajduje się w środkowej, szerokiej części Doliny Olczyskiej i jest wycięta w łupkach jury i triasu serii regłowej. Polana stanowiła centrum dawnej Hali Olczysko, należącej w XVIII wieku do górali z Białego Dunajca. Stało tu ok. 20 budynków pasterskich i łąkarskich w trzech skupiskach,

dziś pozostały jedynie trzy. Polana miała w 1955 powierzchnię ok. 8 ha, ale w 2004 w wyniku zarośnięcia jej powierzchnia zmniejszyła się o ok. 46%[1]. Od polany ku południowemu wschodowi ciągnie się grzbiet Suchego Wierchu (1225 m). Z polany rozlegają się widoki na otaczające wzniesienia regłowe. Od północnego wschodu są to Mały i Wielki Kopieniec, zaś od zachodu Nosal, Nieborak i Wysokie. Przy rozwidleniu szlaków postawiono ławki dla turystów. Nosalowa Przełęcz – znajdująca się na wysokości 1102 m przełęcz w północno-wschodniej grani Kasprowego Wierchu pomiędzy grzbietem Nosala (1203 m) i Nieboraka (ok. 1220 m). Zachodnie stoki spod przełęczy opadają do Doliny Bystrej, wschodnie do Doliny Olczyskiej. W obydwie stoki przełęczy wcinają się żleby z niewielkimi potoczkami[1].

Obszar przełęczy porasta górnoregłowy las świerkowy. Przełęcz jest ważna z punktu widzenia turystów i narciarzy – znajduje się na niej skrzyżowanie szlaków turystycznych i nartostrad. Oprócz znakowanych szlaków turystycznych i nartostrad wychodzą stąd nieznakowane ścieżki. Łącznie wszystkich ścieżek zaczynających się lub kończących się na Nosalowej Przełęczy jest 9, co jest tatrzańskim rekordem Nosal (1206 m) – szczyt regłowy w Tatrach Zachodnich nad Kuźnicami, między Doliną Bystrej a Doliną Olcząską. Nazwa góry pochodzi od kształtu skał od północno-zachodniej strony, przypominających nos

Topografia

Stanowi zakończenie północno-wschodniej grani Kasprowego Wierchu. Północnymi podnóżami Nosala przebiega granica między Tatrami a Rowem Podtatrzańskim (a dokładniej jego częścią zwaną Rowem Zakopiańskim)[1]. Od południowej strony Nosalowa Przełęcz (1102 m) oddziela go od zalesionego Nieboraka. Na północ Nosal tworzy trójkątny stok, którego wierzchołek znajduje się na szczycie, a podstawa tworzy północną granicę Tatr. Obydwie ramiona tego stoku (północno-zachodnie i południowo-wschodnie) podcięte są pasem stromych skał. Największe ściany wznoszą się na ramieniu północno-zachodnim. Do Doliny Bystrej opadają tu ściany o wysokości dochodzącej do 50 m. Na ramieniu północno-wschodnim znajduje się dużo mniejszy pas skał opadający do Doliny Olczyskiej.

Najwybitniejsza w nim skała to Pióro

Szlaki turystyczne

– łatwy szlak zielony z Kuźnic przez [Nosalową Przełęcz](#) i [Nosal](#) do przystanku „Murowanica” (w drodze z centrum Zakopanego do Kuźnic) • Czas przejścia z Kuźnic na szczyt: 35 min, ↓ 30 min • Czas przejścia ze szczytu do Murowanicy: 35 min, ↑ 45 min – żółty z Nosalowej Przełęczy na Olcząską Polanę. Czas przejścia: 25 min, ↑ 30 min

17:00 obiadokolacja

19:00 spotkanie przy muzyce biesiadnej

14.06.2019 Piątek

08:00 śniadanie

Wyjazd w Słowackie Pieniny / do Korbalowej przełęczy . Wejście na Koronę Pienin Wysoka 1050m.npm

Straňanské sedlo – położona na wysokości 730 m przełęcz na Słowacji pomiędzy Kiczera (Kýčera, 943 m) w Małych Pieninach a Horbáľová (1010 m) w [Magurze Spiskiej](#). Na niektórych polskich mapach przełęcz ma nazwę Korbalowa Przełęcz[3]. Jest to szerokie i rozległe siodło położone w grzbiecie po południowej stronie Wysokiej. Grzbiet ten stanowi również [dział wodny](#) pomiędzy zlewniami Lipnika uchodzącego do Dunajca i Kamienką uchodzącą do Popradu. Zachodnie stoki spod przełęczy opadają do miejscowości Straniany, wschodnie do Kamionki. Przez przełęcz przechodzi droga krajowa II kategorii nr 543 z [Czerwonego Klasztoru](#) do miejscowości Gniazda, gdzie krzyżuje się z drogą krajową nr 77 (do miejscowości Stara

Lubowla lub Biała Spiska)[1].

Cały rejon przełęczy pokrywają duże łąki, dzięki czemu jest ona dobrym punktem widokowym

 zielony: Jaworki – Wąwóz Homole – przełęcz pod Wysokimi Skalkami – Straňanské sedlo – Horbál'ová – Na Poľane – Družbaki Wyžne

Wysoka – najwyższy szczyt Pienin

Szczyt Wysoka, znany także pod nazwą Wysokie Skałki, to najwyższy szczyt w Małych Pieninach, mający 1050 m. n.p.m. Gdybyśmy jednak zapytali wielu z Was, który szczyt w Pieninach jest najwyższy, śmiało odpowiedzielibyście że Trzy Korony. Dlatego dziś chcemy opisać górę Wysoką leżącą nad Jaworkami, która jest wyższa od Trzech Koron o 68 m. n.p.m.!

Pieniny słyną głównie z Trzech Koron – szczytu, który odwiecznie zdobywają turyści. Jednakże mało kto wie, że w Pieninach, a dokładnie w Pieninach Małych znajduje się góra Wysoka. Urzędowa polska nazwa szczytu stosowana w oficjalnych publikacjach to Wysokie Skałki, natomiast nazwa nieoficjalna stosowana powszechnie w przewodnikach i na mapach turystycznych, to Wysoka. Będziemy więc zamiennie stosować te nazwy.

Wysokość Wysokich Skałek 1050 m. n.p.m. sprawia, że szczyt ten staje się najwyższym szczytem całych Pienin oraz Pienińskiego Pasa Skałkowego. Wysokie Skałki były niegdyś nazywane Kiczera, ponieważ tuż pod szczytem znajduje się trawiasty i bardzo rozległy obszar – Połonina Kiczera. Inną nazwą dla góry Wysokiej w Pieninach była nazwa Pamiarki – najprawdopodobniej wzięto ją od wieży triangulacyjnej, która kiedyś znajdowała się na szczycie.

Jak najłatwiej dotrzeć na górę Wysoką – Wysokie Skałki w Pieninach?

Wysokę można zdobyć za pomocą dwóch szlaków: zielonego bądź niebieskiego

Szlak zielony, biorący swój początek w Jaworkach, prowadzi przez malowniczy Wąwóz Homole oraz Polanę pod Wysoką. Przejście 3,9 km powinno zająć około 2 godzin. Po drodze mijamy Kamienne Księgi, zwane także Biblioteką – efektowne skałki znajdujące się na końcu Wąwozu Homole, które, jak mówią łemkowskie wierzenia, zapisały wszystkie losy świata. Idąc dalej natrafiamy na Bazę Namiotową

pod Wysoką oraz wchodzimy do Rezerwatu Wysokie Skałki, w którym znajdziemy rzadkie rośliny np. **modrzyka górskiego, lilię złotogłów czy tojadę dzióbatego** oraz bogatą faunę ptaków, gdyż gniazdują tu m.in. **puchacze, orliki krzykliwe bądź myszołowy zwyczajne**

Aby dotrzeć na szczyt Wysoka, tuż przy przełęczy Kapralowa Wysoka schodzi się ze szlaku, a następnie idzie ślepą odnogą ścieżki turystycznej. Ścieżka ta początkowo przebiega przez las, potem przez strome zbocza. Czasem do pokonania są też schody, zabezpieczone poręczami. Będąc na szczycie Wysokich Skałek można podziwiać wspaniałe i urzekające widoki.

17:30 obiadokolacja

15.06.2019. Sobota

08:30 śniadanie

Wyjazd Kir Dolina Kościeliska

Dolina Kościeliska dolina walna, tj. sięgająca od podnóża Tatr do głównego grzbietu – grani głównej Tatr. Jest orograficznie prawą odnogą doliny Czarnego Dunajca, do której uchodzi w Kirach. Jest drugą co do wielkości doliną polskich Tatr (po Dolinie Chochołowskiej) i najbardziej atrakcyjną pod względem ilości wapiennych form skalnych, wąwozów, jaskiń, a także historii. Jest też jednym z najczęściej przez turystów odwiedzanych miejsc w Tatrach

Znajduje się w Tatrach Zachodnich. Ma ok. 9 km długości, obwód ok. 27 km, a powierzchnię ok. 35 km². Od zachodu jej obramowanie tworzy północna grań Siwego Zwornika po Przednią Kopkę, od południa grań główna na odcinku od Siwego Zwornika po Małołączniak, od wschodu północno-zachodnia grań Małołączniaka po Mały Regiel. Wylotem doliny biegnie wyraźna granica między Tatrami i Rowem Podtatrzańskim oraz Podhalem. Północną fizycznogeograficzną granicę Doliny Kościeliskiej tworzy Droga pod Reglami

Ma liczne boczne odgałęzienia, największe z nich to Dolina Miętusia, Dolina Tomanowa i Dolina Pyszniańska (Pyszna). Pozostałe większe odgałęzienia to: Żeleźniak, Żleb pod Wysranki, Wąwóz Kraków, Wściekły Żleb, Zastolański Żleb, Dolinka Iwanowska, Dolina Smytnia. Dnem doliny płynie Kościeliski Potok

Najwyższym punktem w otoczeniu Doliny Kościeliskiej jest Błyszcz (2159 m). Z doliny jest widoczna, choć nie leży bezpośrednio nad nią, Bystra (2248 m) – najwyższy szczyt Tatr Zachodnich. Wylot doliny znajduje się w Kirach na wysokości około 927 m, tak więc deniwelacja doliny wynosi 1232 m

Dolna i środkowa część Doliny Kościeliskiej tworzy długi i głęboki wąwóz skalny, ściany którego w trzech miejscach zwanych bramami zbliżają się blisko do siebie. Są to: Niżnia (Brama Kantaka), Pośrednia (Brama Kraszewskiego) i Wyżnia Kościeliska Brama (Brama Raptawicka)

Południowa część doliny zbudowana jest z paleozoicznych skał krystalicznych, głównie przeobrażonych w karbonie gnejsów, oraz magmowych granitoidów. Część środkowa i dolna zbudowana jest ze skał osadowych powstałych na dnie morza w okresie od triasu do kredy. W wyniku sedymentacji nastąpiło ich rozdzielenie na płaszczowinę wierchową i reglową. W obydwu występują takie skały, jak wapień, dolomity i łupki, a podrzędnie kwarcyty i piaskowce. Stanowią one górną warstwę, ale podczas orogenezy alpejskiej nastąpiło sfałdowanie i przemieszczenie

warstw. Miejscami oderwane fragmenty krystaliczne zostały nasunięte na skały osadowe. Powstały tzw. czapki tektoniczne, np. na Małołączniaku czy Twardym Upłazie. Najmłodsze skały budują północną część doliny. Są to organiczne wapienie z otwornicami

Wybitny wpływ na rzeźbę górnej części doliny wywarły plejstoceńskie lodowce. Lodowiec Doliny Tomanowej miał długość 3,6 km, lodowiec Doliny Pyszej 4,8 km. Ich szerokość dochodziła do 300 m, a miąższość do 170 m. Połączone lodowce swoim jeźorem lodowcowym sięgały do Bramy Raptawickiej. Wytworem ich działalności jest erozja terenu oraz moreny denne, boczne i czołowe, stożki glacyfluwialne, misy wytopiskowe po bryłach martwego lodu (w jednej z takich mis powstał Smreczyński Staw). Również w górnej części Doliny Miętusiej był lodowiec. Jego jeźor sięgał do przewężenia doliny poniżej Zawiesistej Turni, a u góry po lodowcu pozostały dwie doliny zawieszone (Litworowa i Mułowa)

W kształtowaniu środkowej i dolnej części doliny główny udział miał płynący jej dnem Kościeliski Potok oraz płynące szczelinami we wnętrzu skał wody podziemne. Efektem ich działalności są skały o fantastycznych kształtach, strome ściany i liczne jaskinie, a także rozległe rozszerzenia, jak Polana Pisana, Stare Kościeliska, Wyżnia Kira Miętusia

W Dolinie Kościeliskiej znajduje się kilka bardzo popularnych i dostępnych turystycznie jaskiń: Jaskinia Mroźna, Smocza Jama, Jaskinia Mylna, Jaskinia Raptawicka i Jaskinia Obłąkowa. Dolina Kościeliska jest największym w całych polskich Tatrach skupiskiem jaskiń, oprócz wymienionych jest jeszcze kilkaset innych jaskiń i schronisk, w tym najgłębsza i najdłuższa jaskinia Polski – Jaskinia Wielka Śnieżna

W dolinie występują typowe dla Tatr piętra roślinności: regiel dolny, regiel górny, piętro kosodrzewiny i piętro halne. Ponad połowę powierzchni zajmują lasy, około 10% kosodrzewina, pozostałą część polany, hale i obszary skalisto-piarżyste[2]. Bogata flora. Między innymi stwierdzono występowanie rzadkich w polskich Karpatach roślin, jak: irga kutnerowata, tojad Kotuli, podejźrzon rutolistny, turzyca dwupienna, wielosił błękitny, Z rzadszych gatunków roślin warto wymienić także ostróżkę tatrzańską, skalnicę tatrzańską, skalnicę karpacką, ostrołódkę karpacką, jaskra halnego, traganka zwisłokwiatowego. Liczna jest grupa roślin wapieniolubnych, m.in. skalnica zwisła, wierzba żyłkowana i alpejska, traganek wytrzymały, rogownica szerokolistna, mak tatrzański

W dolnych częściach doliny występują typowe dla całego rejonu gatunki zwierząt. Z większych zwierząt występuje niedźwiedź brunatny, aż po górną granicę lasu jeleni szlachetny. Z rzadziej spotykanych gatunków ptaków występują m.in. krzyżodziób świerkowy, sowa uszata, drożd obrożny, płochacz halny, pomurnik, pliszka górską, pluszcz zwyczajny, zalatuje orzeł przedni. W piętrze kosodrzewiny i halnym żyje już mniej zwierząt, ale ze ssaków spotkać tu jeszcze można niedźwiedzia i dwa typowe dla piętra halnego gatunki: kozicę tatrzańską, świstaka alpejskiego, oraz gryzonie, m.in. nornik śnieżny, darniówka tatrzańska

Kto raz zapragnie znaleźć się po polskiej stronie Tatr, z pewnością tam wróci. Ci, którzy jeszcze nie rozsmakowali się w ich pięknie, próbują swoich sił na górskich szlakach, szczególnie w sezonie wakacyjnym. Zmęczone nogi turystów docierają do miejsc rozstawionych i obowiązkowych – Doliny Kościeliskiej Morskiego Oka, Giewontu, Kasprowego Wierchu. Dolina Kościeliska to jedna z najpiękniejszych i najchętniej odwiedzanych dolin w Tatrach.

Niegdyś Dolina Kościeliska związana była z przemysłem hutniczym – pod koniec XV wieku zaczęto tu wydobywać srebro, antymon i miedź, od XVIII rudy żelaza. Właśnie z tego względu znalazło się w niej miejsce na karcznię, kuźnie, chaty dla robotników, czy wreszcie kościółek. To prawdopodobnie od niego pochodzi nazwa Doliny, choć są i tacy, którzy dopatrują się nieco innej

genezy. W XIII wieku miało dojść tutaj do rozgromienia Tatarów, a „Kościeliska” nawiązywać by miała do ich pogruhotanych kości.

W historię Doliny Kościeliskiej wpisali się też kupcy i przemytnicy, szmuglujący towary z Polski na Słowację, a oprócz nich zbójnicy. Legendy o napadach i morderstwach nie mają końca, a o dość krwawej i zbójnickiej przeszłości przypominają nazwy skał o fantastycznych kształtach – Zbójnicka Turnia, Zbójnickie Okna, czy wreszcie Zbójnicki Stół.

Dzisiaj turyści tłumnie tu przybywają, ale należy zaznaczyć, że turystyka w tych okolicach liczy sobie już prawie 200 lat! Nieustająca piesza wędrówka trwa od 1815 roku i od tego czasu cieszy się ogromną popularnością.

Dolina Kościeliska jest drugą co do wielkości doliną po polskiej stronie Tatr – pod tym względem ustępuje miejsca jedynie **DOLINIE CHOCHOŁOWSKIEJ**. Ta walna dolina, czyli taka, która rozpościera się od podnóża Tatr aż po ich grzbiet, ma 9 km długości i ok. 27 km szerokości, co daje powierzchnię 35 km². Warto zwrócić uwagę na fakt, iż Dolina Kościeliska jest prawdziwym arcydziełem Matki Natury. Przez dolną jej część przepływa Potok Kościeliski, a górną tworzą krystaliczne skały o zbójnickich kształtach i nazwach.

Liczne odgałęzienia Kościeliskiej prowadzą między innymi do Doliny Miętusiej, skąd, dzięki szlakom turystycznym, dojdziemy na Miętusi Przysłop (1189 m), Doliny Tomanowej, wiodącej na przepiękną Tomanową Przełęcz (1685 m) oraz do Doliny Pyszniańskiej, zwanej też Pyszną, którą żaden szlak nie przebiega. Jeśli zapagniemy zdobyć najwyższy szczyt znajdujący się w Dolinie, nasze kroki powinny zostać skierowane na Błyszcz, liczący 2159 m. Wędrówka ta okaże się na tyle urokliwa i korzystna, gdyż stamtąd podziwiać możemy dodatkowo Bystrą (2 248 m) – najwyższy szczyt Tatr Zachodnich.

Natura przysłużyła się Dolinie Kościeliskiej jeszcze w jednym przypadku. Rwące górskie potoki, płynące w skałach wyłobiły większe i mniejsze szczeliny, które na przestrzeni lat zmieniły się w jaskinie. Do najsłynniejszych, a zarazem najchętniej odwiedzanych należą Jaskinia Mroźna, Mylna, Raptawicka, czy Smocza Jama, w sumie odkryto ich około 450, co jest zdecydowanie imponującą liczbą

Jaskinia Mroźna jest jedyną oświetloną jaskinią w polskich Tatrach. Jej długość wynosi około 560 metrów, a żeby dotrzeć do jej wylotu trzeba pokonać dość strome podejście sięgające około 120 metrów. Ze względu na niską temperaturę panującą w środku (ok. 6 stopni Celsjusza, stąd też nazwa jaskini), zaleca się ubranie czegoś „na długo”.

Zwiedzanie Jaskini jest płacone – bilet normalny kosztuje 3 zł, ulgowy 2,5 zł. Przejście całej nie powinno zająć więcej niż 30 minut. Aby do nie dotrzeć, najlepiej podążać czarnym szlakiem

prowadzącym z Lodowego Źródła lub pół godziny od wejścia do Doliny Kościeliskiej w Kirach, tuż przy Bramie Kraszewskiego.

Równie urokliwa, co Jaskinia Mroźna, jest Jaskinia Mylna, której zwiedzanie wymaga jednak umiejętności wspinaczkowych i posiadania własnego oświetlenia. Doświadczenie jest tym bardziej ważne, gdyż w labiryntach Mylnej dość łatwo się zgubić – z pewnością dlatego tak właśnie została nazwana. Długość jaskini sięga 1300 metrów, jednak turyści mogą przemierzyć jedynie jej krótki, trzystumetrowy odcinek.

Dojście do Jaskini Mylnej jest dobrze oznakowane, choć niełatwe. Początkowo wiedzie głównym szlakiem biegnącym wzdłuż dna Doliny Kościeliskiej, jednak potem do pokonania jest strome podejście zabezpieczone łańcuchami i tak samo trudna leśna ścieżka wiodąca aż od rozwidlenia szlaków, z czego czerwony doprowadzi nas do Mylnej, a czarny do Jaskini Raptawickiej. Zwiedzanie Jaskini nie powinno zająć więcej, niż 40 minut.

U wylotu Doliny Pyszniańskiej, a powyżej Kościeliskiej, na wysokości 1126 metrów znajduje się Smreczyński Staw o maksymalnej głębokości 5,3 metrów, przy powierzchni 0,75 ha. Otoczony jest w całości przez las, co jednak wcale nie przeszkadza podziwianiu wierzchołków takich szczytów, jak Smreczyńskiego i Kamienistej. Dojście nad Staw ze schroniska Ornak zajmuje około 30 minut.

Strudzony turysta z chęcią na swojej drodze napotkałby schronisko, wszak nie tylko malowniczymi widokami człowiek żyje. Na terenie dawnej hali Ornak, w górnej części Doliny Kościeliskiej znajduje się schronisko górskie „Ornak”, powstałe w latach 1946-1947. To doskonałe miejsce nie tylko na odpoczynek, ale również na nocleg (55 miejsc noclegowych), czy bazę wypadową.

Ze schroniska prowadzi kilka szlaków turystycznych. Na Ornak (1854 m) przez Iwanicką Przełęcz – droga tam i z powrotem zajmuje około 4h. Na krótszą wycieczkę, w obydwie strony 1h, można się wybrać nad Smreczyński Staw. Ponad stawem, otoczonym lasem widać górskie szczyty Smreczyński Wierch (2086 m), Błyszcz (2158 m) oraz zbocza Starorobociańskiego Wierchu (2178 m).

Wracając możemy wstąpić do baczki, gdzie można spróbować świeżo przygotowane oscypki. Spacer Doliną Kościeliską dostarcza niesamowitych przeżyć wizualnych. Piękne widoki, naturalne górzyste ukształtowanie oraz lasy pozwalają obcować z naturą. Kiedy jest ładna pogoda dolinę przemierzają rzesze turystów, którzy chcą przejść się po tym uroczym miejscu. Podobnie zimą kiedy śnieg przykryje drzewa i okoliczne polany, cała dolina wygląda pięknie. A ciepła herbata z rumem w górskim schronisku będzie smakowała wyśmienicie.

- Kronika Parafii Zakopiańskiej z 1858 roku podaje, że na terenie Doliny popełniono pierwsze „oficjalne” morderstwo, a ofiarą była barmanka ze Starych Kościelisk.
- Przemysł hutniczy na terenie Doliny, w tym wydobywanie metali szlachetnych, przyczynił się do pojawienia się poszukiwaczy skarbów, których potwierdzenie obecności przetrwało do dziś, dzięki licznym oznaczeniom na skałach.

- Dolina Kościeliska była natchnieniem dla wielu poetów i pisarzy, w tym dla Kazimierza Przerwy-Tetmajera, Adama Asnyka, czy Stefana Żeromskiego.
- To druga co do wielkości dolina po polskiej stronie Tatr, większa jest tylko dolina Chochołowska.
- Podczas II Wojny Światowej schronienie znalazł tu oddział partyzancki im. Szczorsa.
- Do Doliny Kościeliskiej (miejscowość Kiry – początek szlaku) można dojechać komunikacją miejską z Zakopanego lub skorzystać z usług prywatnych przewoźników. Koszt przejazdu w jedną stronę nie powinien przekroczyć 3 zł.
- W przypadku, gdy wybieramy dojazd własnym samochodem, musimy wiedzieć, że wjazd na teren Tatrzańskiego Parku Narodowego jest zabroniony i będziemy zmuszeni pozostawić pojazd na płatnym parkingu tuż przed wejściem do Doliny (10zł/dzień)
- Wejście do Tatrzańskiego Parku Narodowego jest płatne. Jednodniowy bilet normalny kosztuje 4 zł, natomiast ulgowy 2 zł i przysługuje uczniom, studentom, emerytom i osobom niepełnosprawnym.
- Dolinę Kościeliską można zwiedzać pieszo, a dodatkowo latem góralskimi dorożkami, a zimą saniami.
- Należy wziąć po uwagę fakt, iż w sezonie turystycznym szlaki Doliny Kościeliskiej są bardzo zatłoczone.

Dolina Kościeliska była natchnieniem dla niejednego poety, niejednego pewnie jeszcze zachwyci. Kto tam nie był, musi przekonać się o jej pięknie na własne oczy. Komu nigdy nie będzie dane tam być, pozostaje słodka liryka – Asnyk z pewnością się nie mylił.

17:00 obiadokolacja

16.06.2019. Niedziela

08:30 Śniadanie

09: 15 Wyjazd na Słowację do Ždiar

Słowacja: Ścieżka w koronach drzew

W Ždziarze, słowackiej miejscowości położonej 12 kilometrów od granicy z Polską otwarto atrakcję dla turystów.

Ścieżka jest rozpięta na specjalnych filarach na wysokość od 18 do 24 metrów, a kończąca ją wieża ma 32 m wysokości. - I choć sam spacer ponad koronami drzew jest ekscytujący, to zadbaliliśmy o kolejne atrakcje - mówi Múdra. - Na części chodnika będą bowiem specjalne przeszkody - takie jak chociażby różne zwężenia i labirynt - podkreśla.

- To naprawdę fajna atrakcja - mówi Marta Grygiewicz, turystka z Warszawy, który wczoraj jako jedna z pierwszych weszła na ścieżkę w koronach drzew. Spędzam urlop w Zakopanem i gdy dowiedziałem się, że otwierają coś takiego musiałam tu przyjechać. Opłacało się. Ze ścieżki jest przepiękny widok na Tatry Bielskie a dodatkowo chodząc po tej ścieżce czuje się podwyższony poziom adrenaliny. Drewniany chodnik stoi bowiem na specjalnych słupach. Całość jest naprawdę

wysoko nad ziemią. Człowiek z lękiem wysokości tu nie wejdzie.

Cena wstępu dla osoby dorosłej to 8 euro. 6,5 euro zapłacą dzieci od 3 do 18 lat oraz seniorzy.

Dzieci do lat 3 wejdą na ścieżkę za darmo.

By dojechać do Żdiaru z Zakopanego, trzeba pokonać przejście graniczne w Jurgowie (lub Łysej Polanie) i kierować się na Poprad. Co ciekawe, kilka miesięcy temu o unijne dofinansowanie na identyczną atrakcję starało się jedno ze stowarzyszeń działających w Gorcach. Słowacy okazali się jednak szybsi.

Atrakcja w Bachledowej Dolinie będzie czynna zarówno latem jak i zimą. By dojść do ścieżki trzeba odbyć kilkunastominutowy spacer w górę stoku, na którym zbudowano atrakcję. Można też skorzystać z kolejki linowej co jest dodatkowo płatne 2 euro.

15 00 Wyjazd do Wrocławia

Świadczenia:

Przejazd autokarem na wszystkich trasach. Noclegi w pensjonacie

Halina. Wyżywienie zgodnie z programem

/śniadania,obiadokolacje/ Ubezpieczenie NW na sumę 40 tyś zł / koszt 540 zł /

Przejazd do Wrocławia w godzinach wieczornych